Trpaslíčkova smrt – Dvacátá osmá dekáda

- příběh 271
mimozemská mlha vycenila zuby a sežrala trpaslíčka. stoupal vzhůru mlžnou cestou, odpadávalo z něj maso, sem tam ho píchla vlastní kost a dlouhý tenký střevo mizelo kdesi v neznámu.
"krutopřísná hustá mlha," prolítlo synapsemi trpaslíčkova mozku, než se rozpustil v šedý nepřítomnosti existence.

- příběh 272
mimozemský trpaslíček sedmnáctýho října v jedenáct hodin a pět minut šlápl do hovna. špatně odhadl jeho velikost a propadnul do tak hluboký hnědiny, že se nedokázal dostat ven vlastními silami. polykal hnědý andělíčky, až jich měl během krátký chvíle plný břicho a doufal, že mu někdo hodí záchranný lano. jenže všichni čumilové jenom stáhli trenky a prostě se na něj vysrali.

- příběh 273
močový měchýř mimozemskýho trpaslíčka prasknul jak nafukovací balón.
"včera sem to zase přehnal s pitím," prolétla malou hlavičkou velká myšlenka, než tlak moči rozerval trpasličí tělíčko na malý kousíčky.

- příběh 274
mimozemský trpaslíček prolétnul skleněnou stěnou a jeden z ostrých střepů mu prořízl hrdlo. této poněkud nečekané situaci předcházelo setkání s krutou realitou.
zcela nepoznán trpaslíček zrovna vystoupil na letišti a rozhlížel se, kde by začal s likvidací nepříjemně se tvářících domorodců. najednou uslyšel hlas. chvíli se rozhlížel kolem sebe, než jeho zrak spočinul na starý ženě, která po něm loupala jedním chladným okem. přišel blíž, sjel ji pohledem od shora až dolů a promluvil.
"my se známe?"
"ano známe," odpověděla tajemně.
"nepamatuju si vás, kdo jste?" trpaslíček lovil v malý hlavě stopy vzpomínek a vůbec netušil, s kým se baví.
"jsem osud, tvá krutá realita," řekla suše stařenka.
"tyvole, ženská, já vás vůbec neznám," konstatoval mimozemský trpaslíček, otočil se a šel směrem k výtahu. prasklina ve skle pomalu běžela za svým příběhem a jemu zbývalo pár minut do naplnění krutýho osudu.

- příběh 275
mimozemský trpaslíček prcal kámen. kdyby někdo přemýšlel proč, tak protože prostě chtěl. problém byl, že kameni se to moc nelíbilo, tak vymyslel těžkou pomstu. sebral se, vyhodil do vzduchu a spadl tomu parchantovi na hlavu.

- příběh 276
"padají z nebe trakaře! rychle se schovejte!" křičeli obyvatelé jednoho nejmenovanýho města na nejmenovaný planetě. v nastalý panice nastal chaos, domorodci prchali do podzemních skrýší, padali jeden přes druhého a trakaře neřešily cíle. zabíjely vše, co bylo v dosahu dopadu.
mimozemský trpaslíček ničeho netušil a v klidu vyšel z veřejných záchodků, kde zrovna vydělával oběživo prodejem vlastního těla. zapálil cigáro, rozhlédnul se a než si stihl uvědomit, co se vlastně děje, dopadl mu přímo na hlavu jeden obzvláště velký a vypečený trakař.

- příběh 277
mimozemský trpaslíček přišel k perníkový chaloupce. les kolem něj natahoval ruce, mžoural větvemi, vydával sípavý zvuky a bludnými kořeny podrážel nohy. zaklepal na dveře a otevřela seschlá stařena s hnisavými vředy kolem očí.
"konečně jsi tady, jdeš právě k večeři," přivítala příchozího.
"výborně, bude žrádlo," mimozemský trpaslíček promnul ruce spokojeností, vstoupil do obydlí, který bylo hnusný stejně jako jeho majitelka a usadil prdel ke stolu.
"ty stará kundo, jestli myslíš, že ti sám vlezu do pece, tak to se kurevsky pleteš," řekl a očekával chutný krm.
"neboj, tak blbá nejsem," zaskřehotala stará čarodějnice a pěkně zezadu mimozemskýmu trpaslíčkovi prořízla krk.
"co to...," stačil ještě zachrčet a pak už jen pozoroval, jak zdivočelá perníková kuchtička chytá teplou krev do hrnce.
"dnes bude k večeři prdelačka s kroupama," smála se, až stromy strachy ustupovaly.

- příběh 278
mimozemský trpaslíček sbíral po okolí kusy vlastního těla. ruka hledala nohu, hlava pátrala po trupu, prsty nevěděly, kde leží a mozek vůbec netušil, kde je nahoře a kde dole. trávník byl krvavý a s vnitřnostmi si hrála divá pára unikající z hrnce s vývarem z kostí. uprostřed toho všeho ležela stará čarodějnice a její hnijící zbytky žraly hladový červi.
"vidíš, ty stará svině. chtěla si se mnou vymrdat a teď sme mrtvý oba dva. já se ale vrátím," trpaslíčkovy čelisti s překousnutým jazykem cvakaly smíchem do prázdna.

- příběh 279
mimozemský trpaslíček přišel položit kytici k vlastnímu hrobu a zjistil, že mu někdo zanechal vzkaz.
"odpočívej ve chcankách" stálo na náhrobním kameni.

- příběh 280
mimozemský trpaslíček navštívil kostel kostěje smrtelného. zastavil u hrobky, před pokojně modlícími návštěvníky stáhnul kalhoty a vysral se na mramorovou hlavu nebožtíka kostěje.
"rouhání! to je rouhání!" křičeli rozhořčení věřící a žádali kostěje, aby se odpornému zneuctění postavil jako mrtvý muž. víkem hrobky pohnula neznámá vyšší síla a ve škvíře mezi kameny byl vidět kostějův suchý pařát. kosti zachrastily, potěr začal brečet, staré samice omdlívaly a přihlížející samci propadli do hluboký úzkosti.
kostěj smrtelný stál před věřícími a nikdo ho nemohl zastavit.
"všechny vás zničím a tebe jako prvního," zahřímala suchá hlava pokrytá zbytky vlasů a první obětí se stal mimozemský trpaslíček, jehož řiť byla rozervána jako duše depresivního básníka.
"není to osobní," mrtvé oči kostějovi hleděly do očí, z nichž mizel život.
"nic se neděje, to se mi stává často," odpověděl mimozemský trpaslíček a odešel do onoho světa, kde byl jako doma.